

Luku 5 Hirviö näyttäytyy Charlie on vapautettu epäilyistä Doriksen murhaan. Tyttöä ei ole edelleenkään löydetty. Charlie katsoo tähtitaivasta kellarissaan. Hän tuntee kauhun väreitä joka kerta niin tehdessään. Ainoa toivo taivaan katselussa on löytää Doris. Musta avaruuden äärettömyys ja yön kylmyys lisäävät Charlien toivottomuutta. Doris tai kuka tahansa voisi menehtyä hypotermiaan avaruusaluksella. Hän miettii. Hänen mielikuvituksensa laukkaa loputtomiin. Hän pohtii erilaisia skenaarioita Doriksen katoamiselle. Rose on hänen ainut elävä toivonsa. Rose voi todistaa hänen puhuvan totta olioista. Rosekin pelkää niitä kuollakseen. Yhtäkkiä, Charlie kuulee ovelta koputuksia. Joku on aikomassa astua hänen kellariinsa. Hän empii oven avaamista muille, kun Roselle. Charlie astelee ylös portaita. Hän lähestyy ovea varoen. Ennen oven avaamista, hän kysyy: "Sinäkö siellä olet Rose?" "Minä täällä vain olen Charlie. Avaisitko oven?" Sanoo Rosen tuttu ääni. Poika avaa tädille oven. Rosen silmät tuijottavat häntä lempeästi. Ne sisältävät ymmärrystä Charlien hätää kohtaan. Charlie käsittää Rosen olevan hänen puolellaan. Hän antaa Roselle tietä käydä peremmälle. Rose sanoo: "Minä tulin tänne. En toivo sinun olevan liikaa yksinäsi." "Kiitos kun tulit tapaamaan minua." Charlie vastaa. He menevät kaukoputken vieressä oleville tuoleille istumaan. Rose huomaa maassa lojuvan vanhan mustekala pehmolelun. Hän muistaa Charlien isän antaneen sen pojalle kolmevuotis syntymäpäivälahjaksi. Rose ei kuvittele mustekalan silmän muistuttavan avaruusalusta. Se tuo hänelle enemmän mieleen paistetun munakkaan. Charlie antaa tätinsä katsoa taivasta kaukoputken linssin läpi. Täti tuijottaa taivasta hetken aikaa kiinnostuneena. Sillä välin, Charlie siirtyy vaatekomerolleen. Sen lähyllyltä, hän vetää esiin pahvisen kenkälaatikon. Laatikko sisältää valokuvia. Hän kantaa laatikon tädin luokse. Charlie aikoo esitellä Roselle kuvia ihmisistä. Heitä on kaapattu vuosien varrella avaruusaluksiin. Rose kiinnostuu kuvista oitis. Hän tunnistaa niissä esiintyvien ihmisten kasvot ja tapaukset. Hän muistaa heidän kadonneen mystisesti kodeistaan. Eikä heitä koskaan löydetty elävinä eikä kuolleina mistään. He vain katosivat. Rose tuntee kylmiä väreitä. Kuten Charliekin. Katsottuaan kuvia, he katsovat toisiaan. Charlie kysyy: "Rose-täti voisitko olla niin kiltti ja todistaa poliisille, etten surmannut Dorista?" "En minä ole sinua siitä ikinä epäillyt." Rose vastaa tyynesti. "Poliisit epäilivät minua hänen murhastaan aluksi. Eivätkä he uskoneet tarinaani avaruusolioista." "Hyvä on, lupaan puolustaa sinua oikeudessa." Rosen vastaus tyydyttää poikaa. Hän sulloo valokuvat takaisin laatikkoon ja sulkee sen kannen. Hän huomaa Rosen käsien lepäävän tädin sylissä. Charlie istui vauvana monesti Rosen sylissä. Nyt hän tuijottaa tädin ryppyisiä käsiä. Ne muistuttavat avaruusolion käsiä erehdyttävästi Charlien mielikuvituksessa. Poika pyytää Rosea poistumaan. Hän ehdottaa tädille nukkumaan menoa. Rose ei hievahda ylös tuolistaan. Hän katsoo Charlieta lasittunein silmin. Rosen silmissä näkyy viattoman uhrin katse. Joku olioista kieltää Rosea puhumasta. Charliella on tunne, että avaruusoliot osaavat vaikuttaa ihmisten ajatuksiin ja tunteisiin. Kenties he pystyvät hallitsemaan Roseakin aivan kuin robottia. Charlie tarttuu Rosen kädestä. Hän vetää siitä. "Tule, nyt mennään yläkertaan täti. Minä vien sinut nukkumaan." Rose istuu paikallaan aivan kuin patsas. Charlie ei käsitä sitä, että mikä Roseen on mennyt. Sitten täti puhkeaa puhumaan taas. Rose kuiskaa: "Se sinun tyttöystäväsi on yksi niistä olioista. Se ei ole ihminen Charlie." "Ai Anastasiaako tarkoitat? Hän on tavallinen ihminen niin kuin me muutkin." Charlie vastaa topakasti. Hän ei ota itseensä tädin vitsailusta. Kenties Rose on heille mustasukkainen. Rose on vanhapiika, kuka on viettänyt koko elämänsä yksinäisyydessä ilman miestä ja lapsia. Charlie uskoo tädin olevan hänelle ja Anastasialle kateellinen. Anastasia on Charlien luokkatoveri lukion viimeisellä luokalla. He ovat olleet ihastuneet toisiinsa muutaman kuukauden ajan. Charlie tarttuu Rosen molemmista käsistä ja pakottaa hänet ylös seisomaan.

Sitten, hän karjuu Rosen korvaan: ”Mene nukkumaan siitä senkin ämmä! Minä en kestä kuunnella sinun hourailuasi.” Voihkien, Rose alkaa nousta rappusia. Hän siirtyy ovelle ripeästi. Oven suljettuaan perässään, hän alkaa nyyhkyttää rajusti. Charlie kuulee hänen itkunsa oven läpi. Hän toivoo Rosen osaavan kätkeä tunteensa paremmin. Aamulla Charlie menee kouluun. Hän tapaa Anastasian välitunnilla. Tyttö seisoo koulunpihalla. Hänen päällensä on punainen mekko, jossa on valkoisia kukkia. Anastasia hymyilee Charlielle viettelevästi. Charlie kääntyy ympäri. Hän näkee heidän kuvansa vastakkaisesta ikkunalasista. He näyttävät normaalilta pariskunnalta. Paitsi, että Anastasian kasvojen tilalla ovat hirviön rumat kasvot. Charlie säpsähtää. Hän pelästyy pahan päiväisesti ja parahtaa. Hän kääntyy Anastasiaan päin tarkastaakseen hänen kasvonsa. Ne näyttävät tavallisilta ja säihkyviltä. Charlie kysyy: ”Oletko sinä oikeasti Anastasia vaiko joku muukalainen?” ”Minä olen se, kenet sinä tunnet jo entuudestaan.” Tyttö vastaa. ”Mutta sinun naamasi näytti äsken ihan oudolta, kun näin sen ikkunan lasissa. Näytit hirviötä ja avaruusoliolta.” ”Kenties olenkin sellainen joskus suuttuessani.” Anastasia naurahtaa. ”Okei.” ”Tulen teille tänään ilta kahdeksalta.” ”Sopiihan se.” Charlie vastaa epäröiden. Hän ei kauheasti toivo kenenkään ventovieraan avaruusolion hyökkäävän kotiinsa. Hän pelkää niiden voivan tuhota todistusaineiston kellarin vaatekomerossa. Charlie on nähnyt vaivaa vuosien varrella kerätäkseen todisteita ufoja vastaan. Siinä hän on onnistunut mielestään melko hyvin. Illalla Anastasia ilmestyy hänen ulko-ovensa taakse. Charlien isä avaa oven ja laskee tytön sisälle. Anastasia on pukeutunut pikkumustaan ja korkosandaaleihin. Hän tuo tullessaan viinipullon ja popcorn pussin. Charlieta kummastuttaa tytön rohkea ja avoin käytös. Hän kuulee Anastasian askeleiden lähestyvän kellarin ovea. Hän ei mene avaamaan ovea ennen, kun kuulee koputuksen. Charlien järkytykseksi, Anastasia avaa lukitun oven ilman avainta. Hän kääntää sen kahvaa ja ovi aukeaa. Lukko ei ole rikkoutunut. Hymyillen, Anastasia laskeutuu alas portaita. Charlie katsoo Anastasian hahmoa edessään olevasta peilistä. Nyt hän erottaa kuvajaisessa selvästi hirviön ääriviivat ja rosoisen ihon. Charlie alkaa karjua. Kääntyessään Anastasiaan päin, näyttää tämä silti ihmiseltä. Charlie vajoaa alas lattialle. Hän pitelee kasvojaan käsiensä välissä. Hän voihkii: ”Ei sinä et ole oikea ihminen. Olet yksi niistä! Olet tullut tänne tappamaan minut.” ”Ehkä olenkin.” Anastasia vastaa. Naisen ääni on konemainen ja kolkko kuin kivi. Hän lähestyy Charlieta. Hän muistuttaa rukoilijasirkkaa, kuka aikoo syödä puolisonsa. Anastasian silmät muistuttavat yhtäkkiä mustekalan silmiä. Ennen kun ne muuttuvat kokonaan mustiksi. Charlie menettää tajuntansa. Hän lamaantuu kauhusta. Rose ilmestyy ovi aukkoon. Kantaen käsissään kirvestä, hän hiipii alas portaita. Anastasia ei kuule Rosen tuloa takaa päin. Rose kohottaa kirvestä. Sillä hän aikoo pian lyödä Anastasian pään tuusan nuuskaksi. Anastasia hymyilee Charlielle. Hänen kätensä kiertyvät sen jälkeen Charlien kaulan ympärille. Hirviö alkaa kuristaa poikaa. Silloin Rose empimättä survaisee kirveen Anastasian kalloon. Niin, että sen terä uppoaa mahdollisimman syvälle. Anastasia vajoaa. Hän makaa lattialla kuolleena. Hänen allaan on verilammikko.